

כדורגל

הפסדנו, אז מה?

על המשחק הפנפציוני של השינוי, בו ניצחה הפועל חיפה את מכבי תל-אביב 1:4 בחיפה, כותב שייע גלר:

אזרי שהפסדנו ה' שבת אצל הפועל חיפה, רק אחרי ה' קהל שלהם וצחק: 'שייע! הכתבה שלך בהעולם הזה לא תר' פיע השבוע לאות אבל! כל הדרך מ' הטריבונה עד לאו' טו, אולי שלוש מאות מטר, רצו א' חרי וצחקו. אף פעם לא ידעתי שכל ה' מפא'יניקים של חיפה קוראים את העולם הזה. כולם צחקו: 'מה תכתוב? מה תכתוב בהעולם הזה?'

אמרי להם: נתנו. הכתבה תצא בזמן. חכו ותראו. מה יש, אם מפסידים, אי' אפשר לכתוב? אבל תראו שלא יהיה לכם נעים כל כך לקרוא אותה. ואתם רואים: למרות ההפסד אני באמת כותב.

אמנם למכבי תל-אביב זה ההפסד הרא' שון אחרי שנה וחצי. אמנם להפועל חיפה זה סוף-סוף איזה נצחון על מכבי תל-אביב, אחרי שני הפסדים. אני רק יכול להרגיע אתכם: נצחון אחד של הפועל חיפה עדיין לא גמר איתנו. תעשו קצת סטטיס' טיקה ותראו לטובת מי המאון בעשרים השנים האחרונות.

משחק ברוטלי. לקחו אותנו לפני המשחק לשלושה ימי הבראה על הר הכר' מל. לא בשביל המשחק, אלא כדי לגמור את החשבון שהגיע לנו אחרי שלקחנו את גביע המדנה. הפועל חיפה לא יצאו להב' ראה. הם לא צריכים את זה. הם כל הזמן בהבראה. יש שם שחקנים שאפילו אינם יודעים באיזה מקום הם עובדים, אבל את המשכורת הם מקבלים בזמן.

כבר איך שנכנסנו לאיצטדיון הופיעו ה' רעשנים הדומים של הפועל חיפה, אלה שהכוינו אותם בגמר הגביע, והקהל ה' חיל לצעוק עלינו: 'ורנר! ורנר!' כאילו שהשופט ורנר נתן לנו את משחק הגביע. עוד לא הספקנו להתרגל לזה, וכבר התחיל המשחק, ותיכף בהתחלה הוא נהיה ברר' טני, אפילו יותר ברוטלי מאשר בגמר ה' גביע. ביהוד צייקובסקי זה, איך שהוא שחקן אירופאי, נטפל לפלשל והשכיב אותו פעמיים ושלוש על הארץ.

השופט היה משה כהן. הוא הרגיש תיכף שהוא נמצא בחיפה ולא בתל-אביב, ואחרי שפלשל השוכב עוד פעם על הארץ, או במקום להוציא את צייקובסקי הפרא מן המגרש, הוא הוציא את גולדשטיין. לא צריך לספר לכם שהמשחק של מכבי תל-אביב הוא בעיקר טכני, וברור שהפר' אות הפריעה לנו לפתח משחק. חוץ מזה, כל הקבוצה היה לה יום חלש, חוץ אולי מהמגן שאל מתניה.

הכסף מדבר. בסדר, או חספנו ארבע. אבל איך חספנו אותם? ריבוננו של עולם, לא איכפת לי לקבל לא ארבעה גולים, אלא אפילו שנים-עשר, אבל בספורט ולא שוק הכרמל.

צייקובסקי אולי מלמד את לגיון ה' של הפועל חיפה כדורגל, אבל הוא ללמד אותם גם דר'ארץ. אני מת' מיוחד למגן סימנדרס הקטן, ש' אני מדבר רק עליו כי את הש' ראיתי. במשחק גמר הגביע הוא ירד מה' מגרש כמו אילם, ופתאום כאן התחיל לדבר. בבקשה, תדבר, אבל תדבר יפה. ב' קום זה הוא דיבר בשעת המשחק דברים שבחברה הגונה לא מדברים עליהם.

לקהל של חיפה אין לי-סענות. זה קהל פנאטי שלא איכפת לו איך, רק שקבוצתו תנצח. מרגיו אותי שבקבוצתם נמצא ציי' קובסקי, שהוא שחקן מקצועי, המשחק נגד חובבים. שמעתי גם שקופה הגדול השתח' רר מריאל מדריד והוא לא רוצה לנסוע ל' ברזיל, או אולי יציעו לו להצטרף להפועל חיפה. הם יכולים בשקט גמור לקנות את כל ריאז מדריד. פה הכסף מדבר.

שערוריות

יכול חדש

בעוד שעסקני ההתאחדות לכדורגל התלב' טו והתאמצו לשוא למצא מוצא מסבך ה'

גילינו פעם ששרת החוץ / שכבה בבית-חולים חולה עם חום / ואז הזמינו לה רופא חרוץ / את מנהל משרד ה' בסחון...

במה המשמיעה סאטירה כה נוקבת מבחי' גה מדינית, גם לא מתעלמת מבעיות חב' רתיות בוערות כבעיית הרחוקים בקיבוץ (במערכון חדר הרחוקים) שאחד מהם הוא כל כך מכוער שמאז נכנס לעבוד ברפת הפילו שתי פרות. בעייה אחרת הווכה ל' טיפול היא של 'האבות הצעירים' המטיילים עם התינוקות ומאכילים אותם בנות, כי נשותיהם עסוקות בישיבות - בבתי-קפה.

הקואליציה שבחמשלה / היתה תמיד פרובלמה מספרית / וזוהא אז בגלל הברית-חילה / הדתיים חתכו את כל הברית.

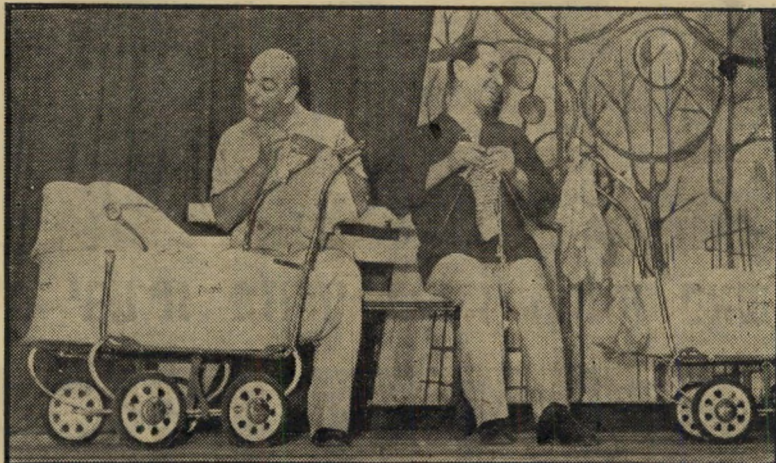
סמבטיון אינו פוסח על דבר - על פקי' דיסטאן (כפי שאומר פקיד באחד המערכו' ניס: 'הגזול זמן במשרד - מעלה האינדוס' והמדו'), על מה שקורה לאורה הרועה לקבל רשיון יבוא לידית מעגלה שנשברה והעולה ארבעה דולר, על מדינת נדמה-לי בה הספר עשיר והספרות ענייה, על ה' מועמד לתפקיד הרועה המקצועי היהודי ל' מטרות ייצוג לפני עתונאי חוץ-לארץ המקבל במבחן עובדי המדינה דרגה א' - של מנהל כללי - הואיל והוא יודע לשבת, לשתות (תה) ולחתום.

מעשה בנערה / אשר הלכה ליפו לעבוד / בגלל חקרה חוזר ששטס קרה / אחיה והפך פתי' אס לדור.

סמבטיון עוסק בענייני דיומא בהומור, בסאטירה, בהבנה. כאשר במערכון המצויין החוספים אב לששה בנים מועמדים לרישום בבית-הספר היסודי נופל קרבן למלחמת הרישום, מביטה לו צניג בית-הספר הכללי חנה, 'שתי חנויות!' מציע צניג בית-הספר הדתי, 'שלוש חנויות!' - מעלה הכללי, 'סופמרקט!' - מברע' הדתי.

אדון יש לך בית? / אז לך הביתה!

זאת היא חכמה שמשמע שמעון ישראלי

צמד האבות הצעירים הם ברלינסקי ובן-זאב הסורגים בעת שמירתם על תינוקותיהם הואיל ונשותיהם עסוקות בישיבות - כבתי קפה.

באחד המערכונים. על משקל זה היה כדאי ליעץ - צופה, יש-לך חשק להתברר? לך לסמבטיון. לא לחינם אסף הבמאי ומרכז הרפרטואר גדעון שמר את החומר משך חודשים בעבודת גמלים בלתי-פוסקת.

הסגנון הסמבטיוני חש את דופק הזמן מהיום בו הוקם לפני 18 חודשים, על-ידי שחקנים התיקים מרדכי בן-זאב וזאב בר' לינסקי. הם החליטו לא לדגוג את הקהל במסרקות ברזל, כי אם לתת לו להתברר, להשתעשע, לראות את בעיות הפרט והחברה בראי העקום של הסאטירה וההומור.

שהצליחו בכך תעוד העובדה שכל הארץ מבקשת לראות ולשמע אותם. הם כבר הופיעו בעמיר שבצפון (לפני 2500 צופים באמפיתיאטרון הגליל העליון) ויופיעו החודש באילת שבקצה הדרום. וכאן המקום להזכיר כי בשעת הצגה בחיפה התעלפה אשה אחת מצחוק.

הפזמונים הסטיריים המצויינים של ידי ונעמי שמר במנגינות הכובשות של יוחנן זראי ונעמי שמר (כי היא כותבת לא רק מלים למנגינותיה אלא גם מנגינות למילי' תיה) משובצים בסקטשים הומוריסטיים מעור' לים, קבעו לסמבטיון את ייחוד הבמה להי' מור וסאטירה בישראל. כיצד אומר מרדכי בן-זאב, תלמידו הנאמן של בנימין זאב הרצל: 'אם תרצו - תבואו להצגה!'

חמישית סמבטיון: מרדכי בן-זאב (העונד עניבת פרפר), זמרת רחל אטאס, זמרי-שחקן שמעון ישראלי, גילה אלמגור וזאב ברלינסקי.

סמבטיון מציג:

דבר אל הקדר

מבדה ואקטואלי לפזמון תיבת המדינה. בית שיושר יזכה את מחברו בפרס של 25 ליי' ובמינוי שנתי להצגות סמבטיון. כמובן ש' עליו לזכור כי עלול לקרות לו המקרה שקרה לשרים מסויימים מאד.

לשיר הזה צפוי עתיד גדול / כי הוא צוחק לכל ומהתל / לכן מותר לשיר אותו בקול / בכל מקום מלבד 'קול ישראלי'.

מובן שסמבטיון מגיש בתכניתו הרבה מספרים (14 בסך הכל) וכולם חזקים - וזה נוסף לפזמון האקטואלי המרכזי. מערכון היתולי אחד (מבוצע על-ידי הרביעייה מר' דכי בן-זאב, זאב ברלינסקי, שמעון ישראלי וגילה אלמגור) רודף פזמון סאטירי לא-פחות (מבוצע על-ידי רחל אטאס או, שמי' עוז ישראלי) להנאת הצופים המתבטאת באר' למות מלאים, המהדהים לחרעמי צחוק וסע' רות מתאוות הכפיים.

היה היו בארץ נזירים / שהתי' נורו מיין וזימורה / אבל הם לא היו די זהירים / להתנור כליל מן הנוירה...

סערה של מתאוות כפיים מקבלת את ה' בית המעודכן הזה של תיבת המדינה. וזהו הפזמון המרכזי של התכנית הרביעית של סמבטיון - דבר אל הקדר. 60 אלף צור' פים נהגו עד כה משפע ההומור והסאטירה שמגיש סמבטיון בתכניתו האחרונה. לפי הכלל שסאטירה אקטואלית היא לא תמיד אומנותית, אבל סאטירה אומנותית היא תמיד אקטואלית, נוהג סמבטיון גם בתכנית זאת.

היה היה אייפעס רומטי'ל / אשר ניצח בכל המלחמות / אז הוא חשב שגם לנאום זה קל - / אך מתברר שזה קשה מאד.

אגב, כל צופה סמבטיון מוזמן לחבר בית

צופי סמבטיון נהנים הנאה מרובה משלל הסקאטשים, הפזמונים, החכמות והחתחכמויות המוטה בהם בתכנית סמבטיון הרביעית.